

Det i stk. 1 omhandlede tillæg refunderes kommunerne efter de regler, som gælder for den rente, til hvilken tillægget er ydet, dog således at den fælleskommunale udligningsfond refunderer kommunerne $\frac{5}{10}$ af den andel af tillæggene til aldersrentemodtagerne, der ikke bæres af statskassen. Det i stk. 2 omhandlede ekstraordinære lommepegebeløb refunderes efter de for refusion af lommepege gældende regler. Om opførelse i kommunernes regnskaber af de omhandlede udgifter og om indsendelse og revision af regnskaber gælder de i folkeforsikringslovens § 66 fastsatte regler.“

Lovforslaget behandlede på rigsdagen sammen med et fra kommunistisk side fremsat mere vidtgående forslag (se side 444).

Under den efterfølgende udvalgsbehandling enedes udvalget om at indstille regeringsforslaget til vedtagelse med de ovennævnte ændringer, mens det kommunistiske forslag indstilledes til forkastelse. I den enstemmige betænkning anføres bl. a.:

„Der er i udvalget opnået enighed om, at det efter omstændighederne må anses for mest hensigtsmæssigt, at der for indeværende år ydes rentemodtagerne *et ekstraordinært tillæg* beregnet på grundlag af de prisstigninger, der har fundet sted siden den sidste almindelige renteregulering, og således at den foreslåede ændring af reguleringsbestemmelsen i folkeforsikringslovens § 85 først får virkning fra 1. april 1952.

Udvalget indstiller derefter lovforslaget til *vedtagelse* med det af arbejds- og socialministeren i overensstemmelse med foranstående stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag.

Udvalget har endvidere i forbindelse med dette lovforslag drøftet spørgsmålet om adgangen til hjælp til betaling af *medicin til rentemodtagere*, og udvalget har ligeledes angående dette spørgsmål haft samråd med arbejds- og socialministeren.

Ministeren har overfor udvalget oplyst, at udgangspunktet for cirkulæret af 28. juni 1951 om ydelse af medicinbælg har været, at det offentlige ikke skal overtage betalingen af den medicin, der ikke ydes af sygekasserne, men at sådan medicin må betales af patienten selv, hvilket også må gælde, selvom den pågældende er rentemodtager. Hvis en rentemodtager imidlertid har en efter sine økonomiske forhold stor udgift til medicin, der hverken kan betales af sygekassen eller af det offentlige efter reglerne i cirkulæret af 28. juni 1951, er der dog ikke noget i vejen for, at det offentlige hjælper den pågældende i den vanskelige økonomiske situation, han er kommet i, såfremt loven i almindelighed åbner udvej herfor. En sådan udvej åbner loven netop for rentemodtagernes vedkommende, idet rådighedsbeløbet på $7\frac{1}{2}$ pct. til rente-